

[Edvard Sørensen.]
 som egnet for Familiepleje og gav en Erklæring om, at vedkommende Patient kunde blive i Hjemmet, og at muligvis den stedlige Læge førte Tilsyn med Hjemmet og Patientten? Jeg vil gerne høre en Udtalelse fra den højtærede Socialminister om dette Spørgsmaal; der er for mig ingen Tvivl om, at en Ordning som den omtalte vilde spare mange Penge for Staten og være tilfredsstillende for alle Parter; det vilde ogsaa være at tage et berettiget Hensyn til Patientens Forældre.

Ved Socialreformens Gennemførelse er Invalididenten i Modsetning til tidligere, men i Lighed med Aldersrenten forskellig, efter som man bor henholdsvis i København, Købstæderne eller paa Landet, men Præmien er ens. Der er fra flere Sider gjort opmærksom paa dette Forhold, og man fremhæver, at der er en vis Urimelighed i, at man paa Landet betaler den samme Præmie som i København, men hvis man skal have Invaliderente, faar en enlig Mand i København 822 Kr., paa Landet 546 Kr., minus Pristalsreguleringerne. Nu ved jeg jo godt, at det ikke er ren Forsikring, men at det offentlige og Arbejdsgiverne giver et ret stort Tilskud, men da denne Lovgivning i stærkere Grad end anden Lovgivning er bygget paa Forsikring, er der en vis Berettigelse i den fremsatte Kritik, som man hører mange Steder ude i Befolkningen.

I Lov om Folkeforsikring § 41, Stk. 3, Nr. 2, staar der — jeg vil gerne udbede mig Formandens Tilladelse til at citere dette Nummer i Paragraffen —:

„Ved Beregning af Aldersrente til en Person, der ejer fast Ejendom eller anden Formue, lægges der til hans aarlige Indtægt 5 pCt. af den samlede Formues Beløb; overstiger Formuen 4 000 Kr., tillægges der yderligere 1 pCt. af det overstigende Beløb, og udgør Formuen mere end 8 000 Kr., tillægges der desforuden 1 pCt. af Beløbet udover 8 000 Kr. For den Del af Formuen, som maatte bestaa i fast Ejendom, der kun benyttes af paa-gældende selv, kan det sociale Udvalg dog nedsætte Tillægget til 2 pCt.“

Jeg har ment, at det skulde forstaas saaledes, at hvis man i det sociale Udvalg vedtog at nedsætte Procenten til 2, skete det paa den Maade, at man først trak den Del af Formuen, som indestod i fast Ejendom, fra den samlede Formue og gav de 2 pCt.s Tillæg for den, og at man derefter for Resten af Formuen beregnede Forhøjelse af Indtægten som angivet i det ci-

terede Stykke. Men i Note 6 til Paragraffen bruges der i et angivet Eksempel en anden Beregningsmaade, hvorefter det synes, at Tillægget for Formue, der er anbragt i fast Ejendom, ikke kan nedsættes til de angivne 2 pCt. Saa vidt jeg kan se, bliver Beregningen saaledes, at for de 6 000 Kr., der i Henhold til Eksemplet er anbragt i fast Ejendom, beregnes der af de 4 000 Kr. et Tillæg af 3 pCt. og af de 2 000 Kr. 4 pCt., og dermed er det sociale Udvalgs Ret til at nedsætte Tillægget til 2 pCt. ikke saa meget værd, som det kunde se ud til, og som jeg mener det maa have været Lovens Forudsætning. Hvis man nu tænker sig den samme Formue — i Eksemplet er der brugt en Formue paa 10 000 Kr. — anbragt i sin Helhed i fast Ejendom, vil man da ikke beregne Tillægget til 2 pCt. af 10 000 Kr., lig 200 Kr.? Hvis man vil det, og jeg maa gaa ud fra, at det er Meningen, da bliver Forholdene meget uensartede, efter som hele Formuen er anbragt i fast Ejendom eller en Del af Formuen er Kapitalformue. Jeg vil gerne bede Socialministeren give en Forklaring af dette, saaledes at det staar klart for alle, hvorledes man kommer til den Beregningsmaade, der er angivet i Eksempel b. i Note 6 til § 41. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om han ikke kan være enig med mig i, at den Fortolkning, jeg har fremsat her, er fuldt lovlig.

Endvidere vil jeg henstille til Landbrugsministeren, om det ikke var muligt at faa en Ændring i Loven om Laan og Tilskud til Grundforbedring, som blev vedtaget sidste Vinter. Det, jeg tænker paa, er en Ændring af Lovens § 6 gaaende ud paa, at de, der udfører Grundforbedringsarbejder, som falder ind under Lovens Rammer, men ikke kan faa Laan, skal kunne faa $\frac{1}{3}$ af Drænrørprisen som Tilskud, foruden den Trediedel af Arbejdslønnen, der ifølge Loven kan faas, hvis man beskæftiger arbejdsløse, og at dette Tilskud til Drænrørprisen ogsaa kan faas, selv om man ikke kan faa Tilskud til Arbejdslønnen. De tidligere Grundforbedringslove har kun haft til Opgave at give billige Laan til saadanne Arbejder, men i den nuværende Lov er Beskæftigelses-spørgsmaalet medtaget, hvad jeg mener er absolut rigtigt under de nuværende Forhold. Men naar Loven nu har en dobbeltsidet Opgave, saa mener jeg, at Forhold som dem, jeg nævnte her, spiller ind. Loven maa betragtes som en Kriselov, og Staten maa i første Række være interesseret i, at der bliver udført Arbejde, og ikke i, at dette Arbejde kædes sammen med Laan som en Betingelse for at faa de Begun-